

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

NICHOLAS SPARKS

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Traducere din limba engleză
DIANA DOROBANȚU

The logo for Dream Books, featuring a stylized bird or wing icon to the left of the text "DREAM BOOKS".

DREAM
BOOKS

PROLOG

2019

Biserica seamăna cu o capelă alpină, din acelea pe care le-ai putea găsi în munții din apropierea Salzburgului, iar aerul răcoros din interior este îmbietor. Deoarece este august, temperatura este înăbușitoare în regiunea sudică, iar senzația este înrăutățită de costumul și cravata pe care le port. În general, nu port costum. Este inconfortabil și, în calitate de medic, mi-am dat seama că pacienții mei sunt mai comunicativi atunci când sunt îmbrăcat mai lejer, la fel ca ei.

Mă aflu aici pentru a participa la o nuntă. O cunosc pe mireasă de mai bine de cinci ani, dar nu sunt sigur dacă mă consideră prieten. Deși am vorbit în mod regulat mai mult de un an după ce s-a mutat din New Bern, relația noastră s-a limitat de atunci la câteva mesaje din când în când, uneori inițiate de ea, alteori de mine. Cu toate acestea, avem o legătură de necontestat, creată în urma evenimentelor care s-au întâmplat cu ani în urmă. Uneori, îmi este greu să-mi amintesc de cel care eram când ni s-au intersectat pentru prima oară drumurile, dar nu este normal acest lucru? Viața ne oferă permanent șanse de a ne stabili direcții noi și în acest timp ne dezvoltăm și ne schimbăm; când ne uităm în oglinda retrovizoare, ne privim fostele identități care par uneori de nerecunoscut.

Unele lucruri nu s-au schimbat – de exemplu, numele meu –, dar acum am 37 de ani și mă aflu la începutul unei noi cariere, una la care nu m-am gândit niciodată în primele trei decenii ale vieții mele. Deși cândva îmi plăcea să cânt la pian, acum nu o mai fac; deși am crescut într-o familie iubitoare, a trecut mult timp de când

LRDIS | We know
 both

nu l-am mai văzut pe nici unul dintre membrii ei. Există motive, dar voi ajunge la aceste aspecte mai târziu.

Astăzi, pur și simplu mă bucur că sunt aici și că am ajuns la timp. Zborul din Baltimore a avut întârziere, iar drumul până la locul unde trebuia să preiau mașina închiriată a fost lung. Deși nu sunt ultimul sosit, biserica este mai mult de jumătate plină și găsesc un loc în al treilea rând din spate, făcând tot posibilul să trec neobservat. Pe băncile din fața mea stau femei care poartă genul de pălării pe care te aștepti să le găsești la Kentucky Derby, opere de artă extravagante create din funde și flori pe care caprele ar fi încântate să le mănânce. Această imagine mă face să zâmbesc, amintindu-mi că în sud există întotdeauna momente în care este posibil să aluneci într-o lume care pare să nu existe nicăieri în altă parte.

Pe măsură ce privesc în jur, vederea florilor mă face să mă gândesc și la albine. Albinele au făcut parte din viața mea pentru o bună bucată din perioada pe care mi-o pot aminti. Sunt ființe remarcabile și minunate, infinit de interesante pentru mine. Momentan, am în grijă mai mult de zece stupi – este mult mai puțin de muncă decât v-ați putea imagina – și am ajuns să cred că albinele au grijă de mine la fel cum au grijă de toată lumea. Fără ele, viața umană ar fi aproape imposibilă, deoarece ne bazăm pe albine pentru o mare parte din hrană.

Este ceva absolut fascinant în acest concept, că viața, așa cum o știm, se poate reduce la ceva atât de simplu precum o albină care își face drum de la o plantă la alta. Mă face să cred că hobbyul meu cu jumătate de normă este important în marea schemă a lucrurilor și, totuși, am înțeles că și faptul că am grijă de stupi m-a adus aici, în această biserică din acest orașel, departe de casă. Desigur, povestea mea – ca orice poveste bună – este și povestea evenimentelor, circumstanțelor și a celorlalte persoane implicate, inclusiv a unei perechi de bătrâni cărora le plăcea să stea pe balansoare în fața unui vechi magazin universal din Carolina de Nord. Dar, în principal, este povestea a două femei diferite, deși una dintre ele era doar o adolescentă pe atunci.

Sunt primul care observă că, atunci când ceilalți își spun poveștile, tind să le prezinte într-un fel în care ei să pară vedete. Probabil că voi cădea în aceeași capcană, dar aș dori să vă avertizez că multe dintre evenimente sunt întâmplătoare. În timpul povestirii mele, vă rog să vă amintiți că nu mă consider vreun erou.

În ceea ce privește sfârșitul acestei povești, cred că această nuntă este un fel de final. În urmă cu cinci ani, mi-ar fi fost greu să spun dacă finalul acestor povești care se împletesc urma să fie fericit, tragic sau dulce-amăru. Și acum? Sincer, sunt și mai puțin sigur, întrucât am ajuns aici întrebându-mă dacă povestea ar putea, într-un fel întortocheat, să continue exact din locul în care a rămas.

Pentru a înțelege ceea ce vreau să spun, va trebui să călătoriți cu mine în timp, să revedeți o lume care, în ciuda a tot ce s-a întâmplat în anii care au urmat, încă pare suficient de palpabilă.

1

2014

Am observat-o pentru prima oară pe fata care mergea pe lângă casa mea a doua zi după ce m-am mutat. În următoarea lună și jumătate, am văzut-o trecând pe acolo de câteva ori pe săptămână, cu capul aplecat și umerii lăsați. Multă vreme, nu ne-am adresat nici un cuvânt.

Bănuiam că era adolescentă – ceva din felul în care se comporta sugera că se lupta cu două sentimente combinate care o copleșeau, cel al stimei de sine scăzute și cel al iritabilității față de lumea din jur –, dar la 32 de ani ajunsesem la vârsta la care îmi era aproape imposibil să-mi dau seama. În afară de faptul că îi remarcasem părul lung și castaniu și ochii mari, singurul lucru pe care îl știam sigur despre ea era că locuia în parcul de rulote care se afla mai sus pe stradă și că îi plăcea să meargă pe jos. Sau, mai probabil, trebuia să meargă pe jos deoarece nu avea mașină.

Cerul de aprilie era senin, temperatura – în jur de 21°C și vântul adia suficient cât să poarte aroma îmbătătoare a florilor. Cornii și azaleele din curte aproape înfloriseră peste noapte, încadrând aleea de pietriș care șerpuia pe lângă casa bunicului aflată chiar lângă New Bern, Carolina de Nord, o proprietate pe care o moștenisem recent.

Iar eu, Trevor Benson, de profesie medic în convalescență și veteran cu dizabilități, așezam bile de naftalină dintr-o cutie de-a lungul verandei din față, lamentându-mă că nu așa îmi propusese să-mi petrec dimineața. Problema cu treburile din jurul casei este că nu știi niciodată când termini, pentru că întotdeauna poate apărea altceva... sau pentru că amenajarea unei case vechi s-ar putea să nu merite.

Casa – am folosit termenul în sens larg – nu arăta prea grozav și anii își pusese rămpăntă asupra ei. Bunicul o construise el însuși după ce se întorsese din cel de-al Doilea Război Mondial și, deși putea construi lucruri durabile, nu era prea talentat când venea vorba de aspect. Casa era un dreptunghi cu verande în față și în spate – două dormitoare, o bucătărie, o sufragerie și două băi; lemnul de cedru din laterale se decolorase de-a lungul anilor într-un cenușiu-argintiu, semănând cu părul bunicului meu. Acoperișul era peticit, aerul pătrundea prin ferestre când erau închise, iar podeaua bucătăriei se înclina astfel încât, dacă se vărsa un lichid, se transforma într-un râu minuscul care curgea spre ușa ce ducea la veranda din spate. Îmi place să cred că acest lucru făcea curățenia mai ușoară pentru bunicul, care a locuit singur în ultimii 30 de ani din viață.

Totuși, proprietatea era specială. Avea mai mult de șase acri, pe care se mai aflau un hambar vechi, ușor înclinat și un șopron destinat apiculturii – unde bunicul recolta mierea – și toate florile cunoscute, inclusiv trifoi și flori sălbatice. De acum și până la sfârșitul verii, proprietatea semăna cu o explozie de artificii. Era așezată pe pârâul Brices, a cărui apă întunecată și sălcie curgea atât de lin, încât deseori reflecta cerul ca o oglindă. Apusurile de soare transformau pârâul într-un amestec de nuanțe de vișiniu, roșu, portocaliu și galben, în timp ce razele estompeate străpungeau perdeaua de mușchi spaniol care îmbrăca ramurile copacilor.

Albinele iubeau acest loc, ceea ce își dorise și bunicul, care sunt destul de sigur că iubea albinele mai mult decât oamenii. Pe proprietate erau aproximativ douăzeci de stupi; fusese apicultor cu jumătate de normă toată viața și de multe ori mi se părea că stupii erau în stare mai bună decât casa sau hambarul. Am verificat stupii de câteva ori de la sosirea mea aici și, deși era încă începutul sezonului, coloniile erau sănătoase după părerea mea.

Populația de albine creștea rapid, așa cum se întâmpla întotdeauna primăvara – de fapt, dacă ascultam cu atenție, le puteam auzi bâzâind –, și le lăsasem în treaba lor. În schimb, îmi petrecusem cea mai mare parte a timpului pentru a face din nou casa locuibilă. Am curățat dulapurile, lăsând deoparte câteva borcane de miere care trebuiau păstrate și aruncând restul: o cutie de biscuiți râncezi, borcane aproape goale de unt de arahide și jeleu și un sac de mere uscate. Sertarele erau ticsite cu lucruri inutile – cupoane expirate, lumânări pe jumătate

folosite, magneti și pixuri care nu funcționau, pe toate le-am aruncat la gunoi. Frigiderul era aproape gol și surprinzător de curat, fără produsele mucegăite sau mirosurile dezgustătoare la care m-aș fi așteptat. Am scos o tonă de gunoi din casă – cea mai mare parte a mobilierului avea o jumătate de secol, iar bunicul avusese o mică problemă cu depozitarea obiectelor – apoi am angajat mai multe echipe pentru a face munca mai grea. Adusesem un constructor să renoveze una dintre băi; un instalator să repare scurgerea de la robinetul din bucătărie; am rașchetat și șlefuit podelele și am zugrăvit; și, nu în ultimul rând, am înlocuit ușa din spate. Avea tocul crăpat și fusese blocată. Apoi, după ce am adus o echipă să facă o curățenie generală, mi-am conectat laptopul la Wi-Fi și am ales niște mobilă pentru sufragerie și dormitor, precum și un televizor nou pentru sufragerie. Televizorul existent avea o antenă care semăna cu niște urechi de iepure și era de dimensiunea unei lăzi cu comori. Organizația de caritate a refuzat donația mobilierului bunicului, în ciuda argumentului meu că putea fi considerat obiect de antichitate, așa că a ajuns la groapa de gunoi.

Totuși, veranda era într-o stare relativ bună și-mi petreceam majoritatea dimineților și serilor acolo. Așa am ajuns la bilele de naftalină. Primăvara în sud nu sunt doar flori, albine și apusuri spectaculoase, mai ales când locuiești în apropierea unui pârâu, în mijlocul sălbătăciei. Deoarece recent fusese mai cald decât de obicei, începuseră să se trezească șerpii din hibernare. Când am ieșit din casă în acea dimineață, am observat unul mare pe veranda din spate. După ce m-am speriat de moarte, vărsând jumătate de cafea pe cămașă, m-am întors rapid în casă.

Habar n-aveam dacă șarpele era veninos sau de ce fel era. Nu sunt un expert în tipologia șerpilor. Dar, spre deosebire de unii oameni – precum bunicul, de exemplu –, nici nu voiam să-l omor. Voiam doar să stea departe de casa mea și să trăiască *acolo*. Știam că șerpii fac lucruri utile – cum ar fi să omoare șoareci, pe care îi auzeam noaptea scormonind prin pereți. Sunetul mă înfiora; în ciuda faptului că îmi petrecusem verile aici când eram copil, nu eram obișnuit să trăiesc la țară. M-am considerat întotdeauna mai mult orașean, ceea ce și fusem, până la explozia care îmi zdruncinase nu numai întregul univers, ci și pe mine. De aceea mă aflam în convalescență, în primul rând, dar voi spune mai multe despre asta mai târziu.

Deocamdată însă, să revenim la șarpe. În timp ce îmi schimbam cămașa, mi-am amintit vag că bunicul folosea naftalină pentru a ține

șerpilor la distanță. Era convins că naftalina avea puteri magice de a respinge tot felul de ființe – lilieci, șoareci, insecte și șerpi – și, în consecință, cumpăra așa ceva. Am descoperit o grămadă în hambar și, gândindu-mă că bunicul știa el ceva, am luat o cutie și am început să împrăstii din belșug în jurul casei, mai întâi în spate și pe laterale și, în final, în față.

Asta făceam când am observat-o din nou pe fata care mergea pe drumul ce trecea pe lângă casă. Era îmbrăcată în blugi și tricou, iar când mi-am ridicat privirea, trebuie să fi simțit că o studiam, pentru că ni s-au întâlnit privirile. Nu a zâmbit și nici nu mi-a făcut cu mâna; în schimb, și-a aplecat capul, încercând să-mi ignore prezența.

Am ridicat din umeri și m-am întors la activitatea mea, dacă împrăștierea bilelor de naftalină ar putea fi considerată chiar o activitate. Totuși, dintr-un anumit motiv, m-am trezit gândindu-mă la parcul de rulote unde locuia. Era la capătul drumului, la aproximativ doi kilometri distanță. Din curiozitate, mă plimbam pe acolo la scurt timp după ce ajunsesem în oraș. Îmi venise ideea încă de la ultima vizită și cred că voiam să aflu cine îmi erau noii vecini. Primul meu gând când am văzut locul respectiv a fost că locuința bunicului meu părea Taj Mahal, prin comparație. Șase sau șapte rulote vechi și decrepite păreau să fi fost aruncate la întâmplare pe un loc mizerabil; în colțul îndepărtat se aflau resturile unei alte rulote care arseseră, rămânând doar o coajă neagră, parțial topită, care nu fusese luată de acolo. Între rulote, erau haine atârinate între niște pari înclinați. Niște pui costelivi ciuguleau într-o cursă cu obstacole printre electrocasnice și piese de mașini ruginite, evitând doar un pitbull feroce legat cu lanțul de o bară de protecție abandonată. Câinele avea dinții ca niște bucăți de slănină și lătra atât de feroce când mi-a simțit prezența, încât începuse să scuipe bale, făcând spume la gură. Îmi aduc aminte că m-am gândit: „Nu este un câine drăguț“. O parte din mine se întreba de ce ar alege cineva să locuiască într-un astfel de loc, dar deja știam răspunsul. Întorcându-mă spre casă, mi s-a făcut milă de chiriași, apoi m-am muștrătat că fusesem snob, știind că eram mai norocos decât majoritatea, cel puțin când venea vorba de bani.

–Locuiești aici? am auzit o voce întrebându-mă.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe fată. Făcuse câțiva pași în spate și stătea la câțiva metri, păstrând clar distanța, dar era suficient de aproape pentru a observa că avea obrajii acoperiți cu pistrui și era

atât de palidă încât părea translucidă. Am sesizat că avea câteva vânătăi pe brate, ca și când s-ar fi lovit. Nu era neapărat frumoasă și avea ceva ce-mi dădea senzația de neterminat, ceea ce m-a făcut să mă gândesc din nou că era la vârsta adolescenței. Privirea ei îngrozită îmi sugera că era gata să o rupă la fugă dacă aș fi făcut cea mai mică mișcare spre ea.

–Acum da, am spus zâmbind. Dar nu știu cât voi rămâne.

–Bătrânul a murit. Cel care locuia aici. Numele lui era Carl.

–Știu. A fost bunicul meu.

–Oh! Își băgă o mână în buzunarul din spate. Îmi dădea miere.

–Pare stilul lui.

Nu eram sigur dacă era adevărat, dar considerasem că era ceea ce trebuia să spun.

–Obișnuia să mănânce la Trading Post, spuse ea. Era mereu drăguț.

Slow Jim's Trading Post era unul dintre acele magazine universale dărăpănate, atât de întâlnite în Sud și avea mai mulți ani decât mine. Bunicul obișnuia să mă aducă acolo de fiecare dată când veneam în vizită. Avea dimensiunea unui garaj pentru trei mașini cu o verandă acoperită în față și acolo se vindea orice, de la gaz, până la lapte și ouă, echipamente de pescuit, momeală vie și piese auto. În față erau niște pompe de benzină demodate – nu se accepta plata cu cardul – și un grătar pe care se prepara mâncare caldă. Odată, îmi aduc aminte că gâsisem o pungă de soldați de jucărie din plastic, între o pungă de bezele și o cutie cu ace de pescuit. Nu prea avea logică felul în care erau expuse produsele pe rafturi sau pe pereți, dar întotdeauna am crezut că era unul dintre cele mai grozave magazine pe care le văzusem.

–Lucrezi acolo?

Dădu din cap arătând spre cutia pe care o țineam în mână.

–De ce pui bile de naftalină în jurul casei?

Mă holbam la cutie, dându-mi seama că uitasem că o țineam în mână.

–Era un șarpe pe verandă azi-dimineață. Am auzit că bilele de naftalină îi îndepărtează.

Își strânse buzele înainte de a face un pas înapoi.

–Bine, atunci. Voiam doar să știu dacă acum locuiești aici.

–Apropo, eu sunt Trevor Benson.

La auzul numelui meu, mă privi cu atenție. Își făcu curaj să mă întrebe ce era evident.

–Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Știam că se referea la cicatricea subțire care se întindea de la rădăcina părului până la maxilar, ceea ce îmi reconfirma cât era de tânără. De obicei, adulții nu ar întreba așa ceva. În schimb, s-ar preface că nu observă.

- A explodat un mortier în Afganistan. Acum câțiva ani.
- O! exclamă ea. Se frecă la nas cu dosul palmei. Te-a durut?
- Da.
- O! exclamă ea din nou. Cred că voi pleca acum.
- Bine, am spus eu.
- Porni din nou spre drum, apoi se întoarse brusc.
- Nu o să meargă, strigă ea.
- Ce nu o să meargă?
- Bilele de naftalină. Șerpilor nu le pasă de naftalină.
- Ești sigură de asta?
- Știe toată lumea.
- „Spune-i asta bunicului meu“, m-am gândit eu.
- Atunci, ce ar trebui să fac dacă nu vreau șerpi pe veranda mea? Părea să-și cântărească răspunsul.

– Poate că ar trebui să locuiești undeva unde nu există șerpi.

Am râs. Era ciudată, cu siguranță, dar mi-am dat seama că era pentru prima oară când râdeam de când mă mutasem aici, poate prima oară când râdeam de câteva luni.

– Îmi pare bine să te cunosc.

O priveam îndepărtându-se și am fost surprins când a făcut o ușoară piruetă.

– Sunt Callie, strigă ea.

– Îmi pare bine să te cunosc, Callie.

Când, în cele din urmă, mi-a dispărut din raza vizuală, acoperită de azalee, am început să mă gândesc dacă să continui să împrăstii bilele de naftalină. Habar n-aveam dacă avea dreptate sau nu, dar până la urmă am ales să mă opresc. Aveam chef de o limonadă și voiam să stau pe veranda din spate și să mă relaxez, fie și doar pentru că psihiatrul meu îmi recomandase să mă relaxez cât încă mai puteam.

Îmi spusesese că mă va ajuta să țin *Întunericul* departe.

Psihiatrul meu folosea uneori un limbaj metaforic precum *Întunericul* pentru a descrie TSPT, cunoscută și sub denumirea de tulburare de stres posttraumatic. Când l-am întrebat de ce, mi-a explicat că fiecare

pacient este diferit și că o parte a meseriei sale este să găsească cuvinte care să reflecte cu exactitate starea de spirit și sentimentele pacientului într-un mod care să-l conducă pe drumul lin spre recuperare. De când lucra cu mine, se referea la TSPT-ul meu ca *tulburare, problemă, luptă, efectul flutur, dereglare emoțională, declanșatorul sensibilității* și, desigur, *Întunericul*. Asta făcea ca ședințele noastre să fie mereu interesante și trebuie să admit că *Întunericul* este o descriere la fel de exactă ca oricare dintre celelalte a felului în care simt. Pentru mult timp după explozie, starea mea de spirit a fost *întunecată*, la fel de neagră ca și cerul nopții fără stele sau lună, chiar dacă nu-mi dădeam seama pe deplin de ce. La început, mă încăpățânam să neg că aș fi suferit de TSPT, dar, din nou, întotdeauna am fost încăpățânat.

Cu toată sinceritatea, furia, depresia și insomnia erau perfect de înțeles pentru mine la acea vreme. De fiecare dată când mă priveam în oglindă, îmi aminteam ce se întâmplase pe aerodromul din Kandahar pe 9 septembrie 2011, când o rachetă îndreptată spre spitalul unde lucram explodase lângă intrare, la doar câteva secunde după ce ieșisem din clădire. Alegerea cuvintelor mele este puțin ironică, întrucât să mă privesc în oglindă nu mai este la fel ca înainte. Mi-a orbit ochiul drept, ceea ce înseamnă că nu mai percep bine distanțele. Dacă îmi privesc imaginea în oglindă, mă simt puțin ca și când aș privi cum înoată peștii prin *screensaver*-ul vechilor computere – sunt aproape reali, dar nu chiar. Și chiar dacă aș fi fost în stare să trec peste asta, celelalte răni erau la fel de evidente ca un steag solitar înfipt în vârful muntelui Everest. Am menționat deja cicatricea de pe față, iar șrapnelul mi-a marcat corpul cu o rană în formă de lună. Degetul mic și inelarul de la mâna stângă mi-au fost spulberate – cu atât mai grav din moment ce sunt stângaci – și mi-am pierdut și urechea stângă. Credeți sau nu, această lipsă mă deranja cel mai mult la aspectul meu. Capul unui om nu arată natural fără o ureche. Arătam ciudat de asimetric și abia în acel moment mi-am apreciat cu adevărat urechea. În rarele ocazii când m-am gândit la urechi, a fost întotdeauna referitor la sunete. Dar dacă încercați să purtați ochelari de soare având o singură ureche, veți înțelege de ce resimțeam atât de acut această pierdere.

Încă nu am menționat leziunile coloanei vertebrale, ceea ce a însemnat că a trebuit să învăț să merg din nou, sau durerile de cap înfiorătoare care au persistat luni întregi, toate acestea transformându-mă într-o epavă. Dar medicii buni de la Walter Reed m-au reparat. Ei bine,